

diedele af Kommunens Udgifter til saadanne Foranstaltninger blive refunderet af Statskassen", med andre Ord, man kan yde Brændselshjælp til alle i Kommunen værende Familier efter Dyrtidslovens § 1, og „Udgifterne herved maa ikke overstige et Beløb af 9 Kr. pr. Indbygger i Kommunen efter den almindelige Folketælling i 1916". Jeg har i og for sig intet at indvende imod denne Bestemmelse, men det forekommer mig, at Bestemmelsen i Paragraffens 2det Stykke, sammenholdt med Bestemmelsen i Paragraffens 1ste Stykke, vil komme til at virke noget uheldigt, nemlig saaledes, at de Kommuner, der fuldt ud anvender Paragraffens 1ste Stykke, vil blive noget uheldigere stillede end de Kommuner, der vil anvende Paragraffens 2det Stykke. Der staar i 2det Stykke, at „saafremt Nedsættelse af Brændselspriserne i en Kommune paa Grund af særlige Forhold maatte være ufornöden, vil der med Indenrigsministerens Samtykke kunne ydes vedkommende Kommune to Trediedele Refusion af et Beløb af indtil 9 Kr. pr. Indbygger til Foranstaltninger til Nedsættelse af Prisen paa andre Livsfornødheder i Henhold til § 2 i Dyrtidsloven af 1916". Jeg maa forstaa Paragraffen saaledes, at hvis en Kommune f. Eks. mener ikke at kunne anvende eller at behøve at anvende mere end 5—6 Kr., i alt Fald kun en vis Del af de 9 Kr., til Brændselsforanstaltninger, er denne Kommune ude af Stand til at anvende det resterende Beløb til andre Foranstaltninger, medens de Kommuner, der mener, at det overhovedet er ufornödent at anvende noget af de 9 Kr. til Brændselsprisens Nedsættelse, kan anvende hele Beløbet, de 9 Kr., til andre Foranstaltninger. Derved bliver Kommunerne ulige stillede, hvilket jeg dog maa antage ikke har været Meningen. Jeg tror, det er nødvendigt, at der foretages en Ændring i § 3, saa at Kommunerne bliver ligestillede, og det vilde de blive, hvis man overhovedet uden nogen Indskrænkning stillede de 9 Kr. til Raadighed for Kommunerne til fri Afbenyttelse i Overensstemmelse med Dyrtidslovens § 1.

Bestemmelserne i § 4 om Børnebe-
spisningen kan jeg yde min fulde Tilslut-
ning, idet jeg anser det for at være af
særlig Vigtighed, at der skaffes yderligere
Midler til Veje for at komme Børnene til
Hjælp. Jeg vil heller ikke ved denne
Lejlighed gøre noget Forsøg paa at rejse
det gamle Stridsspørgsmaal denne Sag
vedrørende i Erkendelse af, at det neppe
vil føre til noget Resultat. Vi har ofte

diskuteret det paagældende Spørgsmaal, og
jeg vil nøjes med at beklage, at man ikke
kan komme videre end her foreslaaet.
Navnlig beklager jeg, at det fremdeles
skal bero paa Kommunalbestyrelsernes
Forgodtbefindende, om der overhovedet
skal gøres noget for at yde Børnene en
Hjælp under de nuværende ekstraordinære
Forhold. I øvrigt kan jeg tiltræde Para-
graffen.

Til § 7 ønsker jeg at gøre et Par Be-
mærkninger. I § 7 foreslaas nye Bestem-
melser med Hensyn til Paaligningen af
den Ekstraskat, der skal udskrives for at
dække Udgifterne ved Dyrtidsforanstalt-
ningerne baade i Henhold til § 1 og i
Henhold til § 2. Jeg vil sige om det For-
slag, som her foreligger, at vel er det en
Fordel, at Skatten lignes efter en Skala,
der, som det foreslaas, fastsættes indenfor
Rammerne af den Skala, der indeholdes i
§ 1 i Lov Nr. 144 af 8. Juni 1912 om
Indkomst- og Formueskat til Staten, saa-
ledes som denne Lov er ændret ved senere
Love, men i Paragraffens næstsidste Stykke
bestemmes det, at det er Kommunalbesty-
relserne, der, med Indenrigsministerens
Samtykke fastsætter den Skala, hvorefter
der skal lignes. Derved forringes efter
min Opfattelse Værdien af Bestemmelsen
i Paragraffens 2det Stykke. Jeg tror, at
man vil gøre den Erfaring, at Kommune-
erne paa højst forskellig Maade vil gøre
Brug af de nye Bestemmelser, og at Skatte-
yderne i mange Kommuner vil blive højst
ulige behandlet. I nogle Kommuner vil
Ligningen blive demokratisk og retfærdig,
i andre Kommuner vil man ikke gøre syn-
derlig Brug af de nye Bestemmelser. Det
anser jeg for meget uheldigt. Jeg forstaa
fuldt ud, at det vil være vanskeligt at give
en for alle Kommuner gældende Regel,
men jeg skulde dog mene, at det vilde
være muligt paa en eller anden Maade at
udfinde en Norm, hvorefter man kunde
paalægge Kommunerne at paaligne Skatten
saaledes, at der blev nogen Ensartethed i
Ligningen i de forskellige Kommuner, og
jeg henstiller dette til Overvejelse for det
kommende Udvalg og haaber, at det skal
opnaa et mere tilfredsstillende Resultat,
end der efter min Opfattelse foreligger
ved Forslaget i § 7.

Jeg vil dernæst gøre et Par Bemærk-
ninger til det ærede Medlem fra Verringe
(Jensen-Sønderup). Det forekommer mig,
at de Bemærkninger, det ærede Medlem
gjorde til Lovforslaget, i beklagelig Grad
bar Vidne om, at Venstre egentlig er
stærkt stemt imod at give Kommunerne